

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

2. Præclaram rem esse meditari conuersionem, & cur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

suum, contra Martham hospitam suam, boli credi fuerunt, & ille stamta, quibus Mattheus à telonio, Zachæus Princeps publicanorum, publicani omnes, & peccatores ad faciendam inuitati sunt penitentiam: in quorum gratiam hæc, & aliæ duæ parabolæ cōtra Scribas & Phariseos, à Christo proposiæ sunt. Ita indulgentem fuisse latroni, ut iusta peccati supplicia ipsi verterentur in martyria, ut putat S. Hieronymus, ita suscepisse in extremo constitutum spūm, quomodo inuitauit, quomodo traxit, quomodo compulit peccatores spe similis misericordie?

D. Hieron. lib. 1. Ep. edit. Canif. Ep. 26.] *Christum Paradisum de cruce latronem intulit. Et ne quis aliquando*

* forte mel. seram conuersionem putaret fecit homicidij * poena martyriū.
poenam, mart.

Clementia eius sæpe per ipsum publice proclamata: ut ibi, *Non veni vocare iustos, sed peccatores ad penitentiam. & Non est voluntas ante Patrem vestrum, quilibet calis est, ut pereat vnus de pusillis istis.*

Facit ut pauci desperarent, nulli desperare possent. Vnde & miror Iudam post tanta benignitatis indicia, vnquam desperasse. Fuit denique paternæ clementiæ memoria, quæ oportune Prodigio ingessit, *surgam & ibo ad patrem meum.* Hoc solum meminerat discite parentes similem dare subditis & filiis illecebram, si eorum desideretis reditum post lapsum, ad declamationem. Alioquin affirmare ausim obstinatos inuenietis in malitia, & pro eo quod dicerent, *Surgam & ibo ad patrem:* dicent potius *surgam & fugiam tyrannum*, vel etiam *surgam & opponam me tyranno.* *Omnis peccati consummationem parit desperatio,* dicit S. Bernardus.

*Lene fluit Nilus sed cunctis omnibus extat,
 Vtilior, nullas confessus murmure vires.*

I I.

Praclaram rem esse meditari conuersionem, & cur discerit: surgam & ibo ad patrem meum, &c.

VIDITIS

VIDE TE hic sententiam nostri Prodigi. O quam præclarum est, serio semel apud se conuersionē statuere! O conclusionem insignē, ac tanto pulchriorem, quāto eam pauciores determinare possunt; paucique qui ita apud se concludunt, quod concluderunt faciunt: plerique sero admodum, plerique deserti citius à peccatis, quam ea deserentes, saepe *atate, & satietate; atate, atate, & satietate etiā egestate.* Quamuis *Relinquerem* autem sententia hæc *surgam & ibo ad patrem, & peccatis* agendæ propositum non sufficient ad salutem, laudabile tamen est, & vel sic statuisse aliquid apud Deum meretur.

Ouid. 3. de Ponto.

Vt desint vires tamen est laudanda voluntas:

Hac ego contentos auguror esse Deos.

Propert. lib. 2. Eleg. 10.

In magnis & voluisse sat est.

Non dico propositum poenitendi satis esse ad iustificationem, & salutem; sed affirmare ausim, poenitendi ac cōsistendi suo tempore propositum, multum peccata, cum fiūt, imminuere, quia cum minori obstinatione fiunt. Pro me doctissimus facit Nauarrus.

Quid? nonne heroicum facinus est tātam animo proponere metamorphosin, ex raptore fieri datorem, ex auaro liberalem, ex Thaide Lucretiam: *hæc mutatio dextera excelsi (qui conuertit petram in stagna aquarum, & rupem in fontes aquarum.* Psal. 113.

Psal. 147.] *Emittet verbum suum & liquefaciet ea, flabit spiritus eius & fluent aqua.*

Proponere à corde obstinato educere lachrymas, ac cogitare quæ maxime oderis amare omnia, quæ maxime ames odisse. In quem vsus philtrea veteres putabant necessaria, artesque magicas, & veneficia, vt sc. res amatae inducerentur in odium, exosa in amorem. Meditari resuscitationem à morte, prouocare Pharaonem cum tota Ægypto, Diabolū cum Angelis eius, propter iam ruptam animo societatem, & meditatam ad cōtrarias partes transfugium, (vndiq; enim inimicorum spiritualium turba circumcingimur.)

Callia-

Cassianus collat. 2. c. 11.] *Nec vnus est hostis, sed innumera-
merabiles catervæ aduersus singulos, &c.*

Virg. 6. Æneid.

Quisq; suos patimur manes.

Psal. 21.

Exod.

Circumdederunt me sicut apes

Nec numero nec viribus equis.

Genes.

Cum enim populus Israel de sacrificiis vero Deo offerendis musitare incipit, statim militem contra illos Pharaon armat. Cum Iacob redire in terram suam cogitat, Laban tergo eius imminet: cum Christus in deserto extra mundum quadragesimam suam fideliter

Matth. 4.

sine ieiunat, tentator iam hoc iam illo modo eum sollicitat. Quando populi seditionem machinari incipiunt, grauantur milite quasi tibi hyematurus, aut seruaturus præfidiū, extenuantur exactioibus, iuxta

Virg. 6. Æn.

Lucan. lib.

2. phars.

Parcere subiectis, & debellare superbos.

Stipantur vndique omnigenis præfidiariis,

Certatur totis concussi viribus orbis.

Qui correctionem meditatur, omnes artes, omnes vires sentit Diaboli, aduocantis etiam in auxilium socios: *Adducet septem spiritus alios nequiores se: tota erabit opum vi*, nimis putans indecorum vincere posse, ac nescire vti victoria, occupare posse, seruare non posse; deuorare posse, continere non posse, sed cogi ad vomitum.

Sallust. in Iugurth. vox est Memnij Trib. Pl. *Maius dedecus est parta amittere, quam omnino non parauisse.*

Quid. de Arte.

Nec minor est virtus, quam querere parta tueri:

Casus inest illic, hic erit artis opus.

Ergo, turpius eripitur, quam non apprehensus hostis.

Heroicum igitur facinus est, hæc omnia animo præconcipere, & quasi vnicum prohibere ne integer exercitus, quo ferebatur appellat. Quanta autem est fiducia, meditari deditioem sine pactis, siue conditionibus, in manus eius quem scias te semper offendisse. Fuit reuera magna Crocæ fiducia, Archipira-
ta ia

in Hispania, qui cum intellexisset 25. scutorum milia ei promissa; qui caput eius adferret, ipse caput eum, sed cum ceruice attulit: sperans hanc lucrati-
 ammam; sperans insuper ab Imperatoris clementia hoc tam pulchro stratagemate, propter pretium, inue-
 nire gratiam, & servare vitam, quod ira accidit. O magnam huius confidentiam, alterius clementiam!

Maior etiam fuit illa Themistoclis, qui a suis per ingrati-
 tudinem Athenis pulsus, sine pacto ullo, non tantum veniam, & refugium, sed & honestam a Xerxe
 Rege ausus est sperare sustentationem, cuius antea hostem strauerat. Ita nihilominus exceptus est,
 ut sius aliquando dixerit *perieramus nisi perissemus*. Ac
 vobis expedit in hoc incidisse infortunium.

*Plutarch. in
Themist.*

Utilis interdum est ipsis iniuria passis.

Hi conceptus reuera magnæ fiducia argumenta sunt; fiduciam tamen peccatoris, dicentis sine preiis
 pactis inter se & Deum, *surgam & ibo ad patrem*, mul-
 to mihi videtur gloriosior & mirabilior. Hoccine vi-
 detur incredibile? Ecce ostendam: primum partes
 multum sunt differentes. Illi enim tradunt se homini-
 bus Reges enim non desinunt esse homines, *memento
 hominem Philippe*. Peccatores autem se tradunt
 Deo.

Homo peccans in hominem, peccat finite: peccans
 in Deum infinite. Homines quantumcunque magni,
 in aliquo subditis suis minores sunt: Deus omnibus
 hominibus infinite maior. Homines quantumcunq;
 magni, indigere possunt aliquando opera ipsorum,
 quos sibi vident prostratos, atque ideo cogunt bene-
 perare miseros, ac supplices; Deus autem bonorum
 nostrorum non eget, non potest non esse semper bea-
 tissimus. Homines in corpora tantum & bona nostra
 possunt aliquid, nihil in animam, idque solum dum
 vita superest. Deus autem in bona, corpora, animas,
 hac & in futura vita potestatem habet. *Nolite time-
 re eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt oc-
 cidere: sed potius timete eum, qui potest & animam & cor-
 pus perdere in gehennam.*

Matth. 10

Insuper: quo quis inimicum suum potentia & magnitudine magis excellit, regnum suum securius possidet, minus alienis indigens auxiliis, imperij latioris ac amplioris, enormiter offensus, & minus ad veniam est obligatus, tanto est formidabilior qui offendit, & venit sine conuentione supplicat in gratiam. Homo itaque statuens facere pœnitentiam tradere se Deo post infinitas offensas, post tam enormia & continua peccata, dici debet audere plus, quam homo tradens se homini, sibi simili; cuius regnum minus tutum, si tantum alij pro ipso agere cessent, aut contra ipsum agere incipiant; atque ideo saepe cogitar dimittere offensam, dare veniam; partim Deo dato, partim naturæ cōmunis recordatione, partim fortunæ instabilis memoria, quæ facile sceptrum & capita eripit, quæ concessit. *Homo qui in homine calamitoso est misericors, meminit sui, ait Sapiens.*

Publ.

Quamuis autem peccator multum sperare possit, & fidere de Dei bonitate, sine præiis cōventionibus, se recipiendum in gratiam, in vim scilicet peccatorum priorum, & conuentionum generalium; sicut reuertitur illud spem nostram plurimum erigit (neque enim celsitudo ipsius ac summa maiestas, nec nostra exiguitas nec peccatorum magnitudo, nec longa eorum continuatio, quicquam vere pœnitentibus apud Deum nocent, qui magis offenditur desperatione veniæ, ac tali blasphemia. *Maior est iniquitas mea (quam ut veniæ merear, quam ipsi peccatis) tantæ nihilominus difficultates ex aduerso incurrunt, tum ex pœnitentia, tum ex antiquis quæ omitti oportet peccatis, tum ex nouis quæ quærendæ sunt, virtutibus: ut facile credam animæ actum fortem esse, & heroicum, statuere apud se pœnitentiam, & dicere surgam & ibo ad patrem. Deus bonæ quæ ex parte pœnitentis difficultates: Primo communis inclinatio ad malum quam ad bonum pronior. Non quod volo bonum hoc facio: sed quod nolo malum, hoc ago Rom. 7.*

Video legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, &c. ibidem.

Vide

Video meliora, probosq; deteriora sequor.

Secundo habitus & consuetudo mala, quæ iam naturam induit difficillime superatur.

Pub. Mim. *Grauiſſimum eſt imperium conſuetudinis.*

Naturam expellas furcâ tamen uſq; recurrit.

Dein magna fatigatio ex longinquitate itineris, ex malæ vitæ labore, ex ebrietatibus, ſcortationibus, ac vitis quæ omnes vires exhauriunt. (*Qui fornicatur in corpus ſuum peccat: Ambulabimus vias difficiles: laſſati ſumus in via iniquitatis.*)

Euirant mentem, virumq; effœminant luxus omnes. Vnde difficulter pœnitens arduum & aſperum virtutis collem aſcendit.

Insuper verecundia in confeſſione, difficultas in ſatiſfactione, reſtitutione, & inſuper reſiſtentia quam faciunt Antagoniſtæ infernales.

Riſus denique, & obloquia mûdanorum, qui ſcrupuloſitatem, qui ſuperſtitionem, tam repentinas in bonum commutationes, & voluptatû abdicationes, inſeſtanter appellant; ac animum ita reſolutum, non raro impediunt. Certe S. Cyprianus, S. Auguſtinus, hæc ſibi plurimum obſuiſſe dicunt.

D. Cyprianus 2. lib. Ep. 2. ad Donatum. *Ego cum in tenebris atq; in nocte caca iacerẽ, &c. vita mea neſcius, uentis ac lucis alienus, difficile proſus ac durû pro illis hinc moribus opinabar quod in ſalutẽ mihi diuina pollicebatur indulgentia, ut quis renaſci denuo poſſet, utq; in nouã vitã lauacro aquæ ſalutaris animatus quod prius fuerat exponeret, corporis licet compage, hominem ac mentem mutaret. Quin, impoſſibilis aiebam, iſta conuerſio eſt ut repente ac perniciousè exuatur, quod vel genuinum, ſitu materia naturalis obduruit, vel uſurpatum diu ſenio uetustatis indoleuit. Alta hæc & profunda penitus radice ſederunt. Quando parſimoniam diſcit, qui epularibus cœnis & largis dapibus aſſueuit: & qui pretioſã veſte conſpicuus in auro atq; in purpurã fulſit, ad plebeium ſe ac ſimplicem cultû quando deponit? Faſcibus ille oblectatus & honoribus eſſe priuatus & inglorius nõ pot eſt. Hic ſtipatus clientû cuneis, & fr. quæſitione comitatu officioſi agminis honeſtatus, pœnã putat eſſe cõ-*

solus est, Ergo. Hac egomet sepe mecum &c. Desperatione, meliorum, malis meis velut iam propriis ac vernaculis affluēbam.

Lucunda illa præteriti temporis & voluptatum recordatio, O Deus, quomodo hominem in plura voluptatum derinet? quomodo affigit lecto: Bland illa oris, ventris, & quæ sub ventrem sunt peccata, recogitata tantum, quam naui remoram, quas anchoras & catenas, profecturienti homini iniiciunt. Tot viarum impedimenta, tot labyrinthorum anfractus clausum tenent, inextricatum, perplexum. Deuoratus hamus, obiecti obices, ferrata claustra, hominem vt Prometheus seopulo adligant.

Peccata carnis mira adhesionis sunt, inquit Theologi, accidentia quasi ineparabilia, ac facilius prope Cigno candorem, Æthiopi nigrorem, Pardo maculas, Herculi clauam extorqueas, quam peccatori pertinaciam. Omnia peccata, maxime gulæ & carnis, cum voluptate iuncta sunt. *Libidines, libidines sunt.* Quis autem nescit naturale nobis esse voluptatis studium, tam corpori quam animæ?

Trahit sua quemq; voluptas.

Scen. I.

Terent. in And. Act. I] *Ingenium est omnium hominum à labore procline ad libidinem.*

Atque ideo difficulter mores illos mutamus, qui voluptate & iucunditate comitati sunt.

Quantum autem ad nouellas virtutes, plus etiam inuenitur difficultatis difficilis ascensus, virtus in arduo, vitia in procliui sunt, habet prouerbium. Sicut igitur saxum ingens, vnico digito facile deorsum magno impetu detrudes, sursum autem vix multis machinis, ac sisiphio labore promoueas, & in iugo ac fastigio colloces: sic minima tentatio, minima recordatio facile hominem in antiquam peccatorum vallem deiicit, sed vt reducatur in altum, vt virtutes attingat, rependum, sudandum est.

Virg. 6. Æneid.

*Facilis, facilisq; descensus Auerni.
Sed reuocare gradum, supera q; euadere ad auras.*

Hoq

Hoc opus, hic labor est.

Seneca in Hercule furente. Act. 2.] *Non est ad astra
mollis è terris via.*

Ecce cur veteres descensum ad Orcum dixerint fa- *Diog. Laert.*
cilem, quia clausis oculis illuc homines prouunt, *lib. 4. cap. 7*
saltant, currunt, nec de via rogant, iam stant ad ianuã
& mirantur se venisse. *Ducit in bonis dies suos & in pun-*
cto ad inferna descendunt. Virtutes, etsi amatores suos
recreant, atque ad æterna tandem gaudia deducant
sine molestia tamen & angore non exercentur: quia
corruptæ nostræ naturæ eas sentimus contrarias.

Gravia certamina sunt quæ suscipit, quæ sensuali-
tati suæ bellum indicit: qui subtrahit quæ illa appe-
tit, appetit quæ illa horret, & vt res sacerrimas auer-
satur. Egregium igitur ac Heroicum opus est; dicere,
volo me conuertere ad Dominum, id est, tantis me
exponere difficultatibus, omnia deuorare. *Surgam &*
ibo ad Patrem meum, & dicam ei, pater peccavi, &c.

Præcessit Prodigus, tentemus sequi. Bonum
initium est dicere solum, volo in
posterum bene vi-
uere.